

(המשך מעמוד 57)

ים שרשרות עם תמונתו של בהר גואן.

הבגדים בצבעי האדום והכתום כמל לחום ולאהבה. השרשרת עם תמונת המורה ההודי הדגול, מהווה לסאניסים חיבורת תמידית, כש הם נחקלים במצבים מעוררי זעם, או כשהם חשים בתיסכול, בקינאה או בכל רגש לא רצוי אחר. הבגדים המיוחדים מזכירים להם מיד את עובדת היותם סאניסים, ותמיד נה ששל השרשרת לא נותנת להם לשכוח ולהיסחף בשיגרה היומיומית.

אילן סואמי וטובה אננד, הוא בן 25 והיא בת 20, נסעו לפני כשנה בצוותא לטייל בהודו. עוד בארץ שמעו על בהגואן, כשהגיעו להר

המנהיג הוא עמיר פרס, בן 25. עמיר, חצי באשרם שבפונה כשנתיים חצי, מעריץ נלהב של בהגואן.

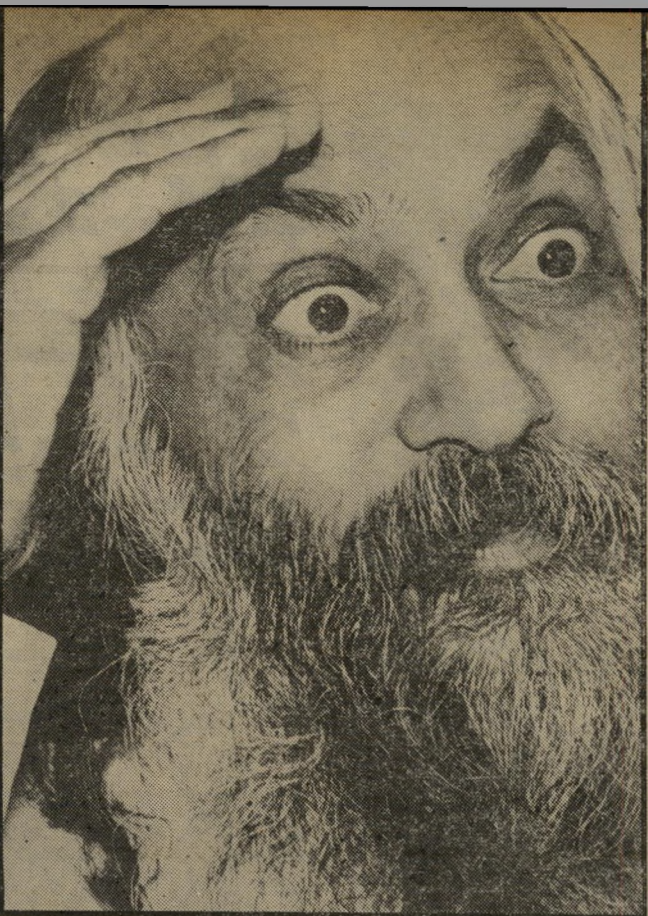
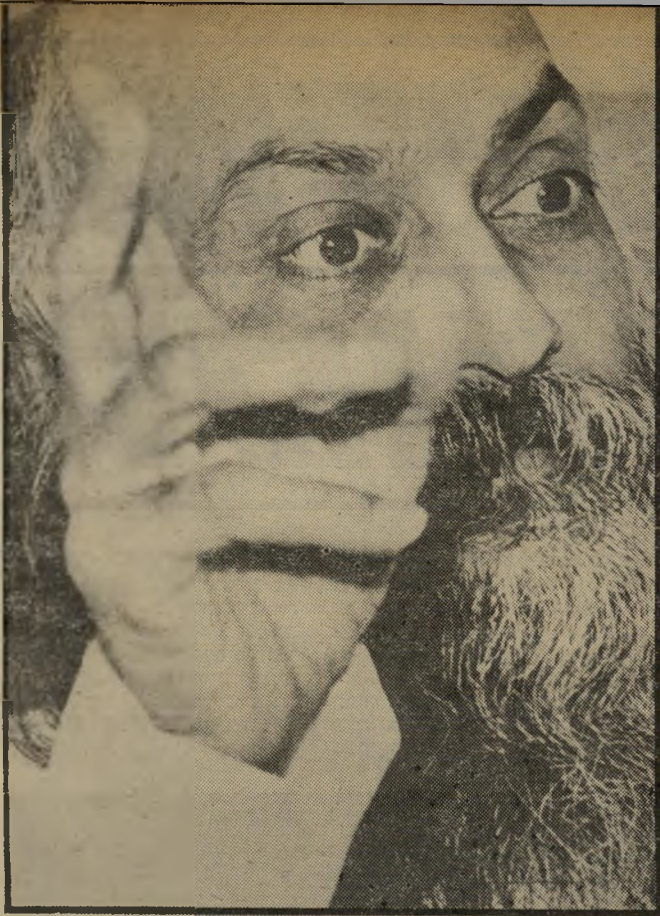
ו לא נחו ולא שקטו, עד שהגיעו מיקדשו שבפונה. הם שהו שם חמישה חודשים, וחזרו ארצה לפני הודש.

„חיים שם אחרת“, מספר אילן ג'ינג'י בקולו השקט. „כאן בארץ ה עוד לא כמו שם, אבל טוב בצאנו האחד את השני וישש בו היכולת לגור יחד ולשמור על ורח חיינו שלנו. אנחנו מקווים 'במשך הזמן יגיעו הנה אנשים יפסים שיבקשו ללמוד איך לחיות וב יותר, ואיך לשפר את עצמם. ינתיים מגיעים הנה אנשים ששם ה, ולא יודעים בדיוק כמה מדובר. בנה מסבירים להם ומזמינים אר ה לעשות איתנו מדיטציה.“

שיחורר מטראומות

א דם מבחורין שאינו מבין כי דיוק את מהות המדיטציה דינמית, יכול להיבהל בפעם הראונה שבה הוא חווה בתופעה. מדיטציה מאפשרת לאנשים להתר, הם רועדים, צועקים ומפעיר'ם את כל גופם כדי להשתחרר הלחץ המעיק עליהם.

ביום החמישי שעבר, הגיעו לדיי ה שלושה בחורים צעירים ששמעו ל הפגישה. הם נתקלו בסבר פנים זות, והוסברו להם השלבים השור'ם של המדיטציה — בחופזה, על גל אחת. האירוע כבו, והם נקלעו לבלבול של תופעה שהיתה זרה הם לחלוטין. הם נשארו שם כעי

שבער ההודית פונה. בעיר הוקם גם בית מדרש הנקרא **אוניברסיטת ראג'ניש**, שבפקולטות שלה נלמדים 20 מיקצועות. בעולם מצויים 140 מרכזים שבהם מתקיימות המדיטציות שלו. מיספר תלמידיו 200 אלף.

אבי השיטה בהגואן שרי ראג'ניש נסע במשך שנים רבות בהודו, והטיף למאמיניו, הרצאותיו מתפרשות על פני תחומים רבים. מאז 1974 הוא חי במיקדש אשרם,

למאמיניו. „קודם כל יהיה עליך לפרוק את כל מה שהדחקת פנימה, לזרוק את המיטען החוצה, כך ש' גופך יתנקה מרעלים ונפשך — מטראומות ומפצעים.“

באשרם חיים צעירים לצד זק' גים, בודדים בצוותא עם מיטפחות עם ילדים. כולם סאניסים. אין מתיחות, אין מריבות. רק הרבה שימ'ה, הרבה עבודה ויצירתיות. כך מספרים המאמינים.

„אני זוכרת איך הגעתי לשם“, מספרת ניסימוב בעלת שיער שחור מתולתל ועיניים כחולות. „נסעתי לטיול עם חבר, וחיפשנו משהו שונה, לא שמענו עדיין על בה' גואן. פשוט, החיים שיעממו אר' תנו. רצינו לשנות אותם, למלא אותם. נתקלנו בכמה סאניסים על שפת הים. הם רקדו שם ואני הת' בוננתי בהם מוקסמת. הם הביאו אותי לבהגואן. וזהו, ידעתי שה' איש הזה יכול לתת תוכן לחיים שלי. ידעתי שזהו זה.“

את האהבה הרבה השודרת ביניהם. „אין דרך טובה יותר מלהעביר את מסר האהבה מאשר לישוף“, הם טוענים. בתצלום: סאניסית זוכה לליטוף מיד בהגואן.

מגע גופני הוא בעל חשיבות מירבית ביחסים שבין הסאניסים. הם מרבים בליטופים, חיבוקים ונשיקות, כדי להמחיש

ליהם פשוטות. נשימתם מתחילות לחזור לקצב הנשימה הנורמאלי. אטיאט הם מתפכחים. על הריצפה שבדירתם שוכבים הסאניסים, לאחר המאמץ הפיזי.

שלב די הוא שלב הרגיעה, ההתפרקות. המוסיקה פוסקת והסאניסים עוברים רים לתנוחת שכובה. ידיהם מוטלות לצדי גופם ורג'

שר דקות בלבד, צופים בקטט בסאניסים שרעדו, ופלטו קולות לא ברורים. כשצלילי המוסיקה ההודית גברו, והסאניסים פתחו בריקודים, נסו שלושת האורחים על נפשם. בהגואן שרי ראג'ניש נולד ב' 1931. בהיותו בן 21 קרתה לו ההארה, ומאז, לדבריו, הקדיש את חייו למטרה אחת: לעורר את ה' פוטנציאל הרוח שבאנשים, לעשו' תם חיים יותר, ולהביאם אל מימוש עצמי מלא. במשך שנים נסע ברחבי הודו, כשהוא מטיף להמונים שבאו לשמוע את דבריו. בתורתו הוא משלב את כל יסודות הדתות הגדר' לות, אך אינו מגדיר עצמו כמא' מין אפילו באחת מהן. „הדת“, הוא אומר, „היא החיים עצמם.“

במיקדשו, הנקרא אשרם, חיים כאלף חסידים. כולם עובדים בע' בודות שונות — בניין, קדרות, גישול, נגרות ועוד. מדי ערב הם מתכנסים לשעתיים של ריקוד, שי' רה ואכסטזה. בהגואן עוזר לכולם, מקשיב לבעיותיהם ומלמד אותם להשתחרר מהן. אחרי תקופה מסויי' מת מקבל כל תלמיד את השרשרת עם תמונתו. ישנם אף תלמידים שבהגואן מעניק להם שם חדש, כדי להמחיש ביתר-ישאת את השינוי שהתחולל בחייהם. „קודם כל יהיה עליך לצעוק משיחה ולשיר“, אומר בהגואן